

(1940 – 2013)

HASAN KURU

Hasan Kuru, Risale-i Nur'da Gülcü Hüseyin diye ismi geçen İnebolulu Hüseyin Kuru'nun oğludur. Hatıralarını almak için kendisini evinde ziyaret ettik. Bize babasını, kendisinin Hz. Üstad'a yaptığı ziyareti ve başından geçen bazı hizmet maceralarını anlattı Hasan ağabey. Bunları hem kameraya aldık, hem de yazılı olarak verdi bize.

Said Özdemir ağabeyin tıpkıbasım olarak tabettirdiği Üstad'tan tashihli, dualı, renkli, tevafuklu Külliyyat Hasan Kuru'dan alınmıştır. Hasan ağabey "O Külliyyatın tamamı bana babamdan kalmıştı. Hepsi de Üstattan tashihli, dualı, renkli ve tevafukludur. Said ağabey isteyince tab etmesi için hepsini verdim kendisine" diyor.

Hasan Kuru ağabey, -kendi ifadesiyle- gençliğinde bazı yanlış alışkanlıkları olsa da, sonradan hizmetin çilesini çekenlerden birisi. 1960 ihtilalında kendisine kompo hazırlanmış, hapse atmışlar. Merhum Avukat Bekir ağabeyle beraber zorlu bir yolculuğu var ki, filmlere konu olacak değerinde...

Hatıraları yazıldıktan sonra Hasan Kuru'ya tashih ettirilmiştir...

Hasan Kuru ağabeyimiz 28 Mart 2013 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir. Allah rahmet etsin...

Hasan Kuru Anlatıyor:

1940 İnebolu doğumluyum. Açık deniz balıkçılığından tut inşaat işlerine kadar çeşitli serbest ticaret işleriyle meşgul oldum. 1990 senesinin Eylül ayında İstanbul'a taşındım. Şimdi emekliyim, Şişli'de oturuyorum. Ahmed Nazif Çelebi'nin evinde çok teksir kolu çevirdim ben. Gece geç vakitlere kadar çalışırken "Bu akşam nasıl eve gideceğim yahu" diye düşünürdüm. Çünkü eve gidinceye kadar görenler "Nerden geliyorsunuz? Hû çekmeden mi geliyor sun?" diye soruyorlardı bize.

Hatıralarımın iyi anlaşılabilmesi için önce babam Gülcü Hüseyin'den başlamalıyım anlatmaya.

ÜSTAD BABAMA NİÇİN GÜLCÜ HÜSEYİN DEMİŞTİ?

Üstadımız İnebolu'ya "Küçük Isparta" demiş ve İnebolu'ya ve İnebolu Nur Talebelerine çok önem vermiştir.

1943 Denizli Hapishanesinde yatanlardan biri de babam Gülcü Hüseyin Kuru idi. Babam 1909 İnebolu doğumludur. 4 Haziran 1981 tarihinde İnebolu'da vefat etti. Esas mesleği semercilikti. Bizim evimizin bahçesinde 80'in üzerinde gül çeşidi vardı, bunları babam yetiştirirdi. Babam "Oğlum bu sabah seksen teneke su döktüm güllerin dibine" derdi. Zaten güçlü kuvvetli, mermer sütun gibi boylu-poslu bir insandı kendisi. Bahçemiz 15m boyunda 15m enindeydi. İnebolu'ya Vali falan gibi bir misafir geldiğinde bu misafirler

mutlaka bizim gül bahçesine getirilirdi. Babam, Üstadımızın gülcülüğü bırakmaması konusunda telkinlerinden devamlı bahsederdi bize. Gülcü Hüseyin lakabını da babama Üstadımız vermiştir. Bize ait külliyattaki dualarını da Gülcü Hüseyin diye yazmıştır Üstad. Risale-i Nur'da da Gülcü Hüseyin diye adı geçer babamın.

Gülcü Hüseyin (Kuru)

SARAY PALAS'TA ÜSTAD'IMIZIN YATTIĞI KARYOLADA YATTIM

Ben 13-14 yaşlarımda iken Osmanlıca olarak Küçük Sözler'i yazdım. Babam onu Üstad'a gönderdi. Üstad, kırmızı kalemle tashih edip, sonuna da bir dua yazıp tekrar bana geri göndermişti bu kitabı.

1958 senesinde, 18 yaşında iken, babam Gülcü Hüseyin beni Aralık ayının 10'u ile 15'i arasında Isparta'ya Üstad hazretlerine ziyaret etmem için gönderdi. Beni, İnebolu'da Recep Uysal ve Mehmet Mırmır ağabeylere emanet etti. Beraber gidecektik. Üçümüz otobüsle önce İstanbul'a hareket ettik. İki gün sonra buluşmak üzere İstanbul'da birbirimizden ayrıldık. Buluşma günü geldiğinde buluşamadık. Bir kaç gün randevu yerine gittim-geldim, yoklardı. Ben de ertesi gün tek başıma trene bindim doğru Balıkesir'e gittim. Bir gece Balıkesir'de kaldıktan sonra Kütahya'ya geçtim. Bir gece de Kütahya'nın yeni açılan Şevval Otelinde yattım. Ertesi gün trenle Isparta'ya vasil oldum. Isparta'da bir faytona binip Saray Palas Otelinin yolunu tuttum. O zamanlar çok kritik zamanlardı. Faytoncu bile yolda sık sık bana bakıyordu.

Saray Palas'ın altı tuz mağazası, üstü oteldi. Otele çıktım, otel sahibi Nuri Benli ağabeyi sordum, konuştuğum kişi, kendisinin Nuri Benli olduğunu söyledi, elini öptüm. İnebolu'dan geldiğimi, Gülcü Hüseyin'in oğlu olduğumu, ağabeylerden selam getirdiğimi ve nasip olursa Üstadımızı ziyaret etmek istediğimi söyledim. Nuri ağabey memnun olduğunu fakat Üstadımızın hasta olduğunu kendisini ziyarete gelen Erzurum ve Van mebuslarını dahi kabul etmediğini anlattı.

Bir taraftan da Nuri Benli ağabey haber göndermiş; Üstad'ımızın beni kabul edeceğine dair müjde geldi. Nuri ağabey elimden tuttu, beni bir odaya getirdi: "Sen benim misafirimsin, seni bu odada misafir edeceğim, bak bu yatakta Üstadımız da yattı, herkese bu odayı açmıyorum" dedi. O gece Üstadımızın yattığı karyolada yattım. Ertesi gün hamama gittim. Sonra dönüş için Ankara'ya tren bileti aldım, tekrar otele döndüm.

ÜSTAD'IM BANA BEŞ ADET KÜÇÜK RİSALELERDEN HEDİYE ETTİ

Saray Palas Otelinde Üstadımızın beni kabul edeceği duyulmuş ve otel kalabalılaşmaya başlamıştı. Nuri ağabey, hadi gidelim deyince, peşimize beş altı kişi daha takıldı. Üstadın kaldığı evin önüne geldik, bahçe kapısının ortasına yapıştırılmış beyaz bir kâğıt gördük. Üstadımızın rahatsızlığından dolayı misafir kabul edemeyeceğine dair bir açıklamaydı.

Nuri ağabey kapıyı çaldı, Bayram ağabey açtı kapıyı. Bayram ağabey kalabalığı görünce, "Kapıdaki yazıyı görmediniz mi? Üstadımız hasta, ziyaretçi kabul edemiyor" dedi. Bana dönerek, yavaşça "İnebolu'dan gelen sen misin?" dedi. "Evet" dedim. Beni hemen içeri aldı ve kapıyı kapattı. Bayram ağabeyle evin dışındaki merdivenlerden aceleyle üst kata çıktık. Şimdi müze olan ev...

Merdivenler bitince sahanlığa girdim, salona baktım. Sol taraftaki odanın önünde, Üstad Hazretleri ile bazı ağabeyleri gördüm. Ayağımda mest lastikleri vardı. Birden lastikleri çıkardım ve Üstadıma koştum. Sarıldım mı, elini mi öptüm hatırlayamıyorum. Hep beraber odanın içine girdik. Ben kapıya yakın otuyordum. Herkes diz çökerek oturuyordu. Üstad Hazretleri ayakta, karyolaya yakındı. Üstadım bana bakarak karyolaya yakın oturmamı istedi. Tâhirî ağabey kalktı, beni yerden kaldırdı ve Üstad'ımın önüne oturttu.

Üstad Hazretleri, el hareketleriyle Tâhirî ağabeye beni göstererek bir şeyler söylüyordu. Ben Üstadımın hastalığından, belki de lisanından dolayı söylediklerinden pek bir şey anlayamadım. Üstad konuşuyor Tâhirî ağabey tasdik ediyordu. Üstadımın ağzından, yalnız Rüşdü Çakın isminin çıktığını duydum. Vaktimiz dolmuştu ki Tâhirî ağabey kolumdan tuttu beni yerden kaldırdı. Üstadım bana beş adet küçük Risalelerden hediye etti. Ayrılırken Üstadımın elini öptüm mü, sarıldım mı yine hatırlayamıyorum heyecandan.

Odadan çıktık, diğer odaya geçtik. Genç talebeler rahlenin üzerinde risale yazıyorlardı. Salon ve odalarda yok denecek kadar eşya vardı. Yerlerde, Üstadımızın yattığı oda da halı yoktu. Yerde kilime benzer bir şey vardı. Yerdeki tahtalar aralıklı aralıklıydı. Karyolası duvara bitişikti. Aynı duvarda iplere dizilmiş, kurumaya bırakılmış meyveler vardı.

TÂHİRÎ AĞABEY ÜSTAD'IN BANA DEDİKLERİNİ ANLATTI

Tâhirî ağabeyimle beraber Üstadın evinden çıktık. Evin önünde bize doğru gelen arabanın içinde Üstadı gördüm. Şoför Ceylan'dı. Üstad Ceylan'ın arkasında oturuyordu. Üstad eliyle Ceylan ağabeye bizi gösterdi, araba tam önümüzde durdu. Tâhirî ağabey beni Üstadın açık penceresine doğru itti. Üstad bana: "Seni gezdirecektim ama sen yolcusun. Sana, babana, anana duacıyım" dedi ve gitti.

Tâhirî ağabey "Yoksa dönüş biletini mi aldın?" dedi. Ben de: "İki saat sonra Ankara'ya gidiyorum" dedim. "Sen ne yaptın, Üstad seni Barla'ya Emirdağı'na götürüp gezdirecekti" dedi. Sonra da "Sen kimsin? Üstad sana çok önem verdi, bütün kardeşlerle seni tanıştırmam için bana emirler verdi. Yoksa İnebolu'dan üç kişi mi çıkmıştınız?" dedi. "Evet ağabey, onlarla İstanbul'da buluşamadık" dedim. Üstadımız onları sordu, diğer kardeşleriniz nerde diye el hareketleriyle sordu dedi.

Tâhirî ağabeye beni bırakmasını, iki saat sonra trenimin kalkacağını söyledim. Yine de benimle ilgilenmek diğer ağabeylerle tanıştırmak istiyordu. Tâhirî ağabeyimin elini öpüp otelin yolunu tuttum. Orada Nuri Benli ağabeyin de elini öpüp onunla da vedalaşarak tren istasyonuna gittim.

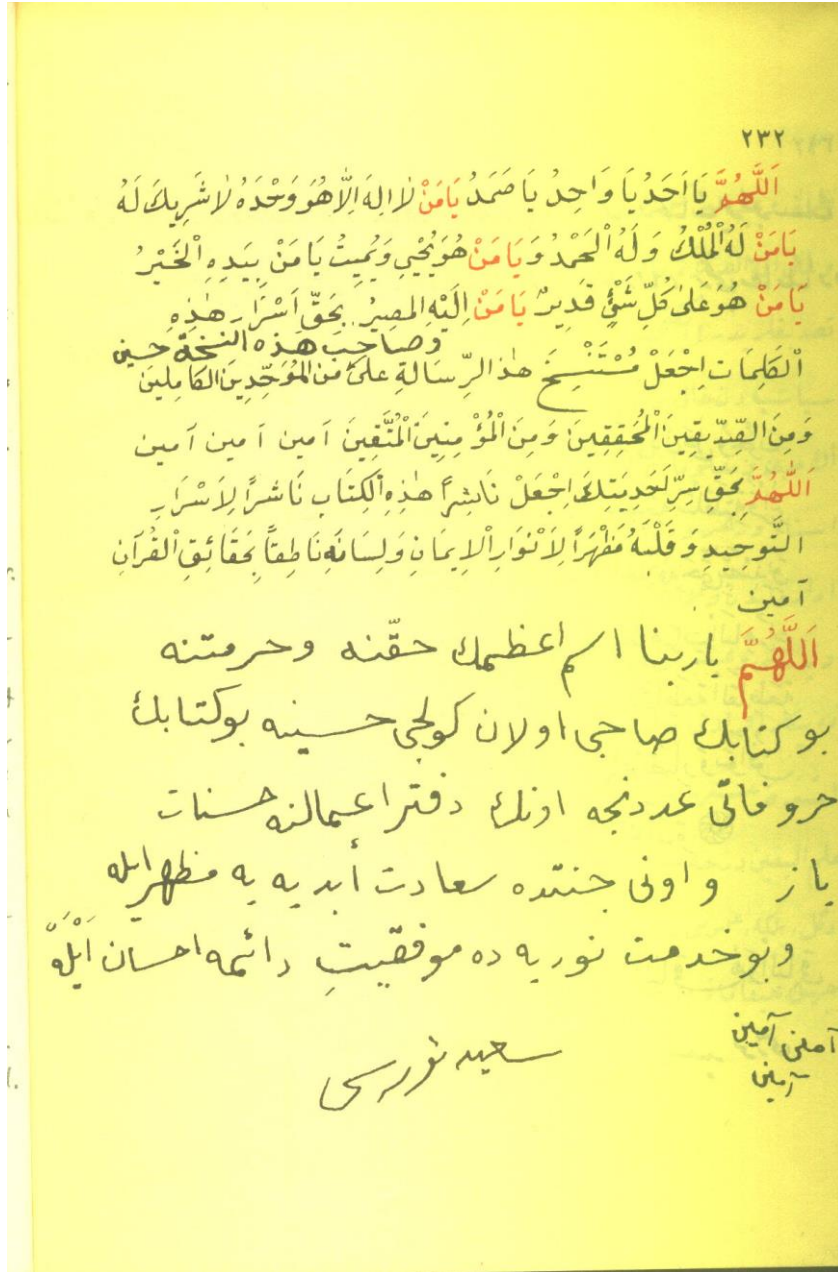
Tren kompartımanında yalnız idim. Tren hareket ettikten az sonra kondüktör kılığında bir adam ve temiz giyimli, ağzı laf yapan, orta yaşlı bir kadın içeriye girip oturdular. Başladık muhabbete... Sıra Bediüzzaman'a geldi. Adam: "Ben Üstadın evraklarıyla ve mektuplarıyla ilgilenirim" dedi. Kadın da: "Ben de yemekleriyle, çamaşırlarıyla alakadar olurum. Bizden bir şey saklamaz, en gizli işlerini biz görürdük" dedi. Beni konuşmaya zorladılar. Biz çocukluğumuzdan beri derslerde ağabeylerden, trenlerde böyle şeyler olduğunu dinledik. İnebolu'dan ayrılırken Ahmed Nafiz Çelebi ağabey: "Sizi sorguya çekerler dikkat edin, onların aradığı mektuplardır" demişti. Beni konuşturamadılar. Onlar konuştu, ben dinledim.

SEKİZ SENELİK REZİLANE HAYATIMA RAĞMEN

Burada birşeyi düzletmek isterim. Ben Üstadı ziyarete gittiğimde on sekiz yaşımdaydım. O yaşlarda içkiye başlamıştım. Babamın da evveliyatı öyle imiş... Yirmialtı yaşına kadar böyle rezillikler içinde geçti hayatım. Şuna inanıyorum ki Üstadımın duasıyla yirmi altı yaşımda tövbe ettim.

Üstadımın sekiz senelik rezilane hayatıma rağmen bana çok önem vermesi, elbette şahsıma değil. Belki de ilerideki Risale-i Nur hizmetlerime aittir. Bunu bilemem... Tövbe ettikten sonra en ağır baskılı dönemlerde dahi hizmetlerime devam ettim elhamdülillah. 1960 ihtilalinde hapisaneye atıldılar, sarsılmadık inşallah. Hizmetlere kaldığımız yerden devam ettik.

ÜSTAD'TAN TASHİHLİ, DUALI, RENKLİ VE TEVAFUKLU KÜLLİYAT BABAMDAN KALMIŞTI BANA

Gülcü Hüseyin'e aid Üstad'tan tashihli, dualı, renkli, tevafuklu Külliyattan Mu'cizat-ı Ahmediye Risalesinin son sayfası. Sonunda Hz. Üstad'ın Gülcü Hüseyin'e duası var:

“Allahümme! Yâ Rabbena! İsm-i A'zam'ın hakkına ve hürmetine bu kitabın sahibi olan Gülcü Hüseyin'e bu kitabın hurufatı adedince onun defter-i âmâline hasenat yaz. Ve ona Cennette saadet-i ebediyeye mazhar eyle ve bu hizmet-i nûriyede muvaffakiyeti dâima ihsan eyle. Âmin... Âmin... Âmin...”

1990'da İstanbul'a taşınmamızdan iki ay evvel, İbrahim Fakazlı ağabey beni aradı.

Dedi ki: "Ankara'dan misafirler geldiler, seni görmek istiyorlar, gelebilir miyiz?" dedi. "Buyrun" dedik. İbrahim Fakazlı ağabeyin yanında Said Özdemir ağabey vardı. Said ağabey "Külliyata bakabilir miyiz?" dedi. Hepsini önlerine koydum. İncelediler. Güzel bir kalemden çıktığını ve siyah-kırmızı tevafukların işaretli olduğunu ve kitapların Üstad'tan tashihli olduğunu söylediler. Said ağabey benden bu kitapları basmak üzere istedi. Ben de bütün külliyatı kendisine tereddütsüz teslim ettim.

Babam 1940'larda bu külliyatı Isparta'da yazdırıp, Üstada tashih ettirip, İnebolu'ya ilk getiren kişidir. Benim, vermeme gibi bir hakkım olamazdı. Bu külliyat umuma aittir diye verdim.

Aradan sekiz sene geçtikten sonra 1998 senesinde Mu'cizat-ı Ahmediye basıldı. 2006 yılında da tek kitap içinde Mu'cizat-ı Kur'aniye ve 29. Söz basılıp piyasaya verildi. Bunlar tıpkıbasımdır. Yani tevafuklar hiç bozulmadan, renkli olarak aynı basılmıştır. Cenab-ı Hakka bu hizmeti bana nasip ettiği için şükrediyorum.

1960 İHTİLALINDA BANA BİR KOMPLO HAZIRLADILAR

İhtilaldan iki ay kadar sonra 2 Ağustos 1960 tarihinde babam Gülcü Hüseyin'le birlikte dükkânın önünde oturuyorduk. Bir polis memuru bizi karakola davet etti. Meğer Orta Çarşı Tuvaletinin kapısına Ordu, İhtilal ve Cumhurbaşkanı aleyhine bir yazı yazılmış. Ankara'dan Milli Birlik Komitesi üyelerinden birinin geldiğini söylediler. Karakolda babamı serbest bıraktılar, beni sorguya aldılar. Yüksek rütbeli subaylar, Vali, Kaymakam ve İnebolu Askerlik Şubesi Başkan Yardımcısı Risale-i Nur dostu Binbaşı Necati Kantarcı ağabeyim beraberlerdi.

O KAPININ YAZILI KISMINI, ORTASINI ÇIKARIP ANKARA'YA GÖTÜRMÜŞLER

Beni önce Ankara'dan gelen o kişinin karşısına çıkardılar: "Tuvalet kapısına bir yazı yazmışsın, gençlikte olur böyle şeyler, üzülecek bir durum yok. Şu kâğıda bir imza at bu işi kapatalım" dedi. Ben de: "Biz Çarşıiçi tuvaletine gitmeyiz, bizim dükkânın sokağında tuvalet var, biz hep oraya gideriz. Ben suçlamaları kabul etmiyorum, ben yazı falan yazmadım, bu yazıyı ben yazdıysam Allah'ın kulu olmayayım" dedim. "Küstah! Atın bunu misafirhaneye" deyip beni gönderdi.

Beni önce dosya odasına götürdüler, biraz sonra tekrar huzura alıp sorguladılar. Sonra yanıma yabancı bir komiser geldi: "Hasan doğru söyle sen bu işi yaptın mı?" diye sordu. "Ben yazsaydım, yaptım derdim, bunu demekten de korkmam, kaderime razı olurum" dedim. "Korkma, sana inanıyorum, senin DP'li ve Nurcu olman onlara başka nurcu aratmadı. Adalet tecelli edecektir, ama yazının altına senin imzanı attılar" dedi. Sonradan duydum, o kapının yazılı kısmını, ortasını çıkarıp 06 plakalı bir otomobille Ankara'ya götürmüşler meğerse. Aslında beni hemen hapse atacaklarmış, Binbaşı Necati Kantarcı Bey mani olmuş.

KASABAMDA İKİ ÜÇ AY BİR YABANCI GİBİ YAŞADIM

Beni hapse attılar. O zaman bir yatağa üç kişi düşüyordu hapishanede. Ben de evden şezlong götürdüm ve onbeş gün orada yattım, oturdum. Bir gün emniyet amiri yanıma gelerek: "Hasan durumun çok kötü, amirimin emriyle buradasın, yoksa seni burada tutmazdım. Senin o yazıyla alakan olmadığını biliyoruz, bu iş Halk Partililerin bir komplosudur, ama biz bunları konuşmıyoruz. Binbaşı Necati Kantarcı senin için günde üç-dört kere karakolu arıyor, O da çok üzgün. Vatandaş da çok korkuyor, sokaktan kimse geçmiyor" dedi.

Neyse onbeş gün sonra Ankara'dan benim suçsuz olduğuma dair bir yazı gelmiş beni serbest bıraktılar. Dışarı çıkınca yolda yürürken herkesin benden kaçtığını gördüm. Beni görenlerin yolunu değiştirdiğini, hemen bir dükkâna girdiğini veya geri döndüğünü görüyordum. Kasabamda iki üç ay bir yabancı gibi yaşadım.

SAVCININ CESARETİ BENİ KURTARDI

Beni son kez sorgulamak için bir polis nezaretinde sorgu hâkimliğine gönderdiler. Son katta beklemeye başladık. Hâkim ve savcılar kaymakam odasında çay içiyorlardı. Sonra Halk Partili Erol Erdem girdi içeriye. Biz orada beklerken birden bir gürültü koptu ve Erol Erdem tartaklanarak dışarıya atıldı. Biz şaşırarak kaldık. Hâkim Bey odasına girdi ve bana "serbestsin" dedi. O gürültünün sebebini ben sonradan Selahaddin Çelebi ağabeyden öğrendim.

Selahaddin Çelebi ağabey dükkânına çağırdı beni, gittim. "Hasan senin bir şeyden haberin yok, sen şimdi hapiste olacaktın, anlatayım da dinle" dedi.

Şöyle anlattı Selahaddin Çelebi ağabey: "Sen Adliye binasında sorgulanmayı beklerken, kâtip odasında Kaymakam'la beraber, hâkim ve savcılar seni yeniden hapis haneye göndermenin yollarını arıyorlarmış. O anda içeriye Halk Partisinin bir numaralı adamı Erol Erdem girmiş ve mağrur bir tavırla 'Partimin emri var, Hasan Kuru'yu serbest bırakamazsınız, bir suç bulun, adalete ve ihtilala küfretti deyip onu mutlaka hapse atın' diyor. Toplantıda bulunan savcının biri sinirlenip 'Sen kim oluyorsun lan?' deyip yakasından tuttuğu gibi adamı dışarı atıyor. Sonra da 'Suçsuzluğu resmen tescil edilen Hasan Kuru'ya kimse oyun oynayamaz, ben buna müsaade etmem deyip masaya bir yumruk vuruyor." Selahaddin abi bu olayı bizzat bu savcıdan dinlediğini söyledi bana. Bu savcı daha sonra Adalet Partisi Kars milletvekili olmuştur.

Av. Bekir Berk İle Beraber Üç Büyük Tehlike Atlattık:

İnebolu'da, 8 Mayıs 1969 Cuma günü Meyve Risalesi bulundurulduğu ve okutulduğu için 9 Mayıs Cumartesi günü başta Selahaddin Çelebi olmak üzere, Recep Uysal, Harun Durmuş ve Salih Emik kardeşlerimiz tutuklanıp aynı gün hapis haneye atıldılar. Avukat Bekir Berk ağabey, 11 Mayıs günü İnebolu'ya gelip, tutuklu dört kişiyi dinledi ve vekâletlerini aldı. Mahkeme 30 Mayıs gününe, yani 21 gün sonraya bırakıldı.

BEKİR BERK İLE İBRET İÇİN BİR CİNAYET DAVASINI İZLEDİK

Ağabeylerle istişare ederek, Bekir ağabeyi alıp getirmek için 29 Mayıs günü bir minibüs tutarak Sinop'a gittim. Bekir ağabeyi Sinop Adliyesinde buldum. "Bekir abi ben seni almaya geldim, yarın mahkememiz var" dedim. "Tamam, ben de seni bekliyordum. Ama bir cinayet davası var, gel ibret almak için önce onu izleyelim biraz" dedi. İçeriye girip dinlemeye başladık. Davası konusu; bataklık bir arazi yüzünden miras kavgası sonucu iki kardeşten birisi diğerini öldürmüştü... Mahkeme çıkışında Bekir ağabey "İslamiyet'i yaşamamanın ve iman zayıflığının neticesini duyduunuz. İnsan iki çuval saman için can kardeşini öldürebiliyor" dedi.

SİLAHLI VE İÇKİLİ SARHOŞLAR YOLUMUZU KESTİ

Minibüse, o sırada Sinop'ta bulunan Samsunlu Nur Talebesi Hamdi Sağlamer'i de alıp yola çıktık. Hamdi Sağlamer, belinde silahı olan babayiğit bir adamdı. Onu Ayancık'ta indirdik. Biz yolumuza devam ettik.

Bekir ağabey, şoför Yaşar Çalık'ın yanında oturuyor, ben de şoförün arkasında oturuyordum. Muhabbet ederek tepeyi tırmanırken, on dakika sonra, 8-10 kişilik bir grup bir ellerinde silah, diğer ellerinde rakı şişeleriyle minibüsün önünü kestiler. Şoför Yaşar Çalık koltuğun altında sakladığı tabancayı çıkarttı, ben hemen mani oldum, tabancayı yerine koymasını söyledim. O da öyle yaptı. O sarhoşlardan birisi minibüse yaklaştı, Yaşar'ın açık camından Yaşar'a, "Bir şey mi dedin?" Deyip bir şarjör havaya boşalttı. Arkadaşlarına minibüse binmelerini söyledi. Diğerleri izin almadan minibüse doluştular. Bekir ağabey şaşırarak, bir taraftan "Aman sesimizi çıkarmayalım" diyerek bizi yatıştırmaya çalışıyordu. Zaten yapacak başka bir şeyimiz de yoktu. Onlar minibüsün içinde hem içtiler hem de davul zurna çaldılar. Ara sıra da dışarıya ateş ettiler.

Beş-altı kilometre gittikten sonra minibüsü durdurdular. O Efe, "inin aşağıya" diyerek adamları indirdi. O zamana kadar konuşmayan Bekir ağabey onlara "Düğüne mi gidiyorsunuz?" dedi. Onlar da "Hayır asker selametliyoruz" dediler.

Onlar gittikten sonra Bekir ağabey: "Büyük bir beladan kurtulduk. Allah'tan Hamdi Sağlamer'i Ayancık'ta indirdik. O minibüste olsaydı bunların minibüse binmelerine izin vermezdi. Başımız derde girerdi" dedi.

MINİBÜSÜN TEKERLEĞİ ÇUKURA DÜŞTÜ, SU GİRMEYE BAŞLADI, MOTOR DURDU

Gecenin ortalarına doğru Abana'ya vardık. Hava çok soğuktu. Minibüsün kaloriferleri çalışmıyordu. 1969 yılında Abana Çayı'nın üzerinde köprü yoktu. Çayın kenarına geldiğimizde karşı tarafa nereden geçelim diye bir türlü karar veremedik. Çay, mevsim itibarıyla oldukça derinleşmişti. Şoför Yaşar Çalış "Bismillah" deyip çayın ortasına kadar minibüsle ilerledi. Birden minibüsün tekerleği bir çukura düştü ve içeriye su girmeye başladı. O anda motor durdu. Biz ayaklarımızı yukarıya çektik. Minibüs hafiften sallanmaya başladı. Yaşar "Eyvah! Gecenin bu saatinde ben kimi bulup da çektiririm bu minibüsü diye sızlanmaya başladı. Sonra pantolonunu çıkarıp suya atladı. Bekir ağabeyle ben soğuktan titremeye başladık.

Aradan iki saat geçti, Yaşar bir traktörle geldi ve minibüsü karşı sahile çekti. Fakat motor çalışmıyordu. Yaşar, kollarını sıvayıp, bir iki saat daha uğraşıp bir türlü çalışmayan motoru çalıştırmayı başardı. Tekrar İnebolu'nun yolunu tuttuk.

TEKBİR GETİREREK O YOLU NASIL GEÇTİK HALA BİLEMİYORUM

Sabaha karşı, Evrenye'yi geçip Poyrazlar denilen yere geldik. Yolun kenarında onbeş belki de yirmi adet kamyon, minibüs ve taksinin beklediğini gördük. Kalabalığa ne olduğunu sorduk. İleride heyelan olduğunu, insan boyunda çukurlar açıldığını, geçmenin mümkün olmadığını, İnebolu'dan büyük iş makineleri beklediklerini söylediler.

Bekir Berk ağabey Yaşar'a "Minibüse bin ve motoru çalıştır" dedi. Yaşar "Abi havadan mı gideceğiz, adama deli derler" dedi. Ben de Bekir ağabeyi destekleyerek "Sen işi Bekir ağabeye bırak, onun bir bildiği vardır" dedim. Yaşar motoru çalıştırdı... Bekir ağabeyle ben başladık Tekbir getirmeye. Yaşar da bize katıldı. Arkamızdan insanlar "Siz deli misiniz?" diye bağıyorlardı. "Allah-ü Ekber! Allah-ü Ekber!" diyerek orayı nasıl geçtik, hala bilemiyorum ben.

İnebolu'ya vardık, mahkeme saatine zor yetiştik. Sinop'tan İnebolu'ya üç dehşetli sıkıntı ve meşakkatin rahmetini gördük. Dört kardeşimiz beraat etti. O gün Bekir ağabeyi bizim evde misafir ettik.

SEN NUR İÇİNDE YAT RİSALE-İ NUR KAHRAMANI

Bekir ağabey vefat ettiğinde torunum olmuştu. Oğluma kızıp "Senin gibi Boralı adamın Boralı oğlu olur, oğlunun ismini Bora koyacağım" dedim. Cenazesine Fatih Camiine gittim. Ben Caminin içinde Cevşen okuyordum. Osman Demirci Hoca da vaaz veriyordu. Bir ara "Adamın torunu olmuş, ismini Bora koyacakmış. Yok Kaya, Yok Tufan böyle isim mi olur..." deyince ben birden irkildim. Bu keramet musallada yatan Bekir Berk ağabeyimindir... Sen nur içinde yat Risale-i Nur Kahramanı...